

nogensomhelst rimelig Grund til at antage, at den skulde have. Dens Budget vil hvert Aar blive 83,000 Kr. bedre, end det nu er, og det er det praktiske Udbytte. Men naar man altsaa sammenligner den Tilstand, der nu er, med den, der vil komme, viser Resultatet sig ganske simpelt at være det for Kjøbenhavn, at den faar 83,000 Kr. om Aaret, som den aldeles ikke har havt nogen rimelig Grund til at vente. Men som sagt, dette Standpunkt, dette rent kjøbenhavnske Fordelingsstandpunkt, kan jeg forstaa. Derimod veed jeg ikke, hvorfor det ærede Medlem vil rette alle disse gruudige Undersøgelser mod Hartkornet og udtale saa megen Bitterhed mod dette stakkels Hartkorn. Det forholder sig aldeles ikke, som det blev udtalt, at der ved denne Lov bliver taget fra Noget og lagt over paa Andre; det gjøres der ikke. Hvem bliver det lagt over paa? Det bliver lagt over paa Statskassen, men lad os nu være enige om, at det er en Kasse, der ikke paa nogen Maade er fremmed for Hartkornet. Dersom de Herrer tro, at Kjøbenhavn paa sine humane Skuldre bærer hele Statskassen, er det en Feiltagelse. Nei, Hartkornet deltager for det Første i Udgifter til Statskassen, som andre Medborgere, og saa har det et særligt ret respektabelt Tillæg for sin egen Konto. Nei, det, der sker, er blot det, at den extraordinære Byrde, der hviler paa Hartkornet, bliver ført over paa Statskassen paa samme Maade som de øvrige Byrder, selvfølgelig saaledes, at Hartkornet og Hartkornsbefidderne faae deres rigelige Andel deraf ogsaa i Fremtiden. Ganske vist, hvis man fulgte det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Gad) og det høimodige Forslag, han stillede med Hensyn til Hartkornet, og som gik ud paa Følgende, hvis jeg forstod ham ret, nemlig at man ganske vist kunde gaa ind paa at lette Hartkornet i Dieblicket for den Uretfærdighed, der paahvilede det, men at man samtidig skulde lægge et lignende Beløb paa Landskatten, saa vilde Hartkornet unegtelig være ganske godt hjulpet, saa vilde det have gjort det fortræffelige Fremstridt, at en variabel, veylende Byrde vilde blive gjort til en fast, sikker og evig Byrde. Jeg tror, at Hartkornet vilde ikke i nogen høj Grad sætte Pris paa denne Variation, men ganske vist vilde Hartkornet derigennem aabne sig Udgang til den Trøst, man altid giver Hartkornet, naar det beklager sig, nemlig at det behøver blot at tænke sig, at det er en Prioritet; saa mærkes det ikke, saa gør det ikke ondt mere. Den Trøst vilde ganske vist Hartkornet faae, hvis man gik den Vej. Det vilde være en Trøst af samme Art og Værdi som den, det ærede Medlem for Kjøbenhavns

4de Valgkreds vil skjænke Hartkornet, naar han siger: Tanken med det er ikke en Skat, men kun en Refusjon. Hvilkens Lettelse er det ikke for Hartkornsbefidderne, naar de kunne tænke sig, at det ikke er en Skat, men kun en Refusjon? Nei, det tror jeg ikke, Hartkornet vil sætte Pris paa. Jeg tror, det er en billig Ting, her fordres. Det er ikke nogen Ting, der paa nogen Maade giver ærede Medlemmer nogen Grund til at anfille saa udførlige og vidtløftige Undersøgelser, som de have gjort. Det er i Virkeligheden en ganske billig Ting, og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds, der har lagt sin Opposition an efter en saa stor Maalestok, maatte i Virkeligheden ogsaa ganske alvorligt udbvide sine Undersøgelser for overhovedet at give dem en passende Fylde. Det ærede Medlem erkendte selv, at det kun var en lille Lettelse. Det undrede mig noget, at der kunde gjøres en saa stor Støi af en saa lille Pandeflage som denne; men det ærede Medlem bagte os i Virkeligheden et helt Fad fuldt af Gblestiver, som strakte sig over alle vore Skattelove, men dertil kommer jo dette, at hele dette Spørgsmaal om Omlægningen af Skatterne, om hvem der nu bærer, og om hvem der i Morgen kommer til at bære dem, er ikke Andet end en ren Fantasi; det eksisterer ikke i Virkeligheden. Det virkelige Resultat af dette Lovforslag er, at Kjøbenhavn faar 83,000 Kr. om Aaret. Den praktiske Virkning — der er talt i Dag saa meget om det Praktiske — er den, at ikke noget eneste Menneske her i Landet kommer til at betale en eneste Ore mere, end han skal betale. Det er den praktiske, pieblikkelige Virkning af, at dette Forhold kommer i Stand, at der indtræffer det Fortræffelige og Gavnlige, at Staten ikke faar for Fremtiden en halv Million at sætte paa Rente. Altsaa, det praktiske Udbytte er, at Loven ikke stader en eneste Moderssjæl i Landet, og den praktiske Virkning er, at vi sætte en halv Million mindre paa Rente. Saar sætte vi 6½ Million paa Rente, altsaa ville vi under lignende Forhold til næste Aar nøies med 6 Millioner. Det er den praktiske Virkning. Ganske vist kan man sige, at det gjælder i Dieblicket, men at der kan komme en Tid, hvor vi ikke længere have dette Overflud og maa paa lægge nye Skatter. Herregud, naar den Tid kommer, lad os saa lægge en retfærdig Skat paa, saa ser jeg ikke, at de Herrer i den Henseende behøve at klage over Noget; saa indrette vi den nye Skat, vi da skulde bruge, paa den allerretfærdigste Maade, saaledes at vi ramme Hartkornsbefidderne ligesaa eftertrykkeligt, som de fortjene det. De ville til den Tid kunne faae den Skat, som det ærede